

הנהגות הב"ח

כמו:

אימֶר הרחיקה לַיִדְתָּהּ. תימה דרבי יוסי צרבי חנינא לא אסיק אלדעתיה האי סינויאל וצרייתא לא מפרש כלל צענין אחר: **ר"ש** **היא**. תימה דכ"ש דאתא כרצנן דאסרי צפ' בתרא (לקמן 10:) לשמש דאורייתא ועוד קשה דהכא משמע דר"ש לא אסר טבילה

אלא תשמיש דוקא ובפרק בתרא

(שס טו:) משמע דאסורה לטבול וי"ל דטבילה האמוראין אסרה ולקמן (שס ד"ה אבג) נפרש צע"ה:

בשראתה מבערב. וא"ת כיון דלרעתה מצערב אמאי מטבילין לה לב"ש צלילותא משום טבולת יום ארוך וי"ל דלאו דוקא מבערב אלא כלומר צענה או בחלי ענה צלילה וטובלת צתחלת הלילה ורואה מיד אחר הטבילה ואם היטה צאה לשמש קודם טבילה הרשות צידה:

בשבוע קמא מטבילין דה בלילותא אימור יולדת **ובר היא**. זה האריכות אינו צריך אלא לב"ה לבז"ש מטבילין לה כל פ' לילות משום טבולת יום ארוך והאי שצוע קמא דלילותא אינו כמו שצועים דיממא אלא ו' לילות משצוע קמא וליל תחלת שצוע שניה ושצוע שניה נמי צלילותא היינו ו' לילות משצוע שניה וליל תחלת שצוע שלישי ושצוע שני ושלישי ציממא אינו כענין זה:

עשרים

שבוע קמא מטבילין אותה בלילותא **אותה מטבילין אותה** **בלילותא** **אימור יולדת** **נקה** **זכר** **בווב** **היא** **שבוע שלישי מטבילין לה ביממא** **אימור יולדת** **נקבה** **בווב** **היא** **בלילותא** **ב"ש** **לטעמיהו דאמרי** ^(א) **טבולת יום ארוך בעי טבילה**

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

האשה שילאה מלאה וחורה **ריקנית**. לטוף זמן מרובה ואינה יודעת אימת ילא הריונה: **והציאה לפנינו**. כלומר משצאה לפנינו ישצה לה שלשה שצועים טהורים מכל וכל עם יום צואה. ולא דק כולי האי דיום זה ספק טמא דשמא ראתה צו ציוס קודם שצאתה לפנינו ואפ"ה קרי

ליה טהור דקאי אמנאן ולהבא דקס"ד השתא שצאתה לפנינו ציוס ומשצאתה לפנינו לא ראתה: **ועשרה שצועים אחד טמא ואחד טהור**. אחד טמא שהיטה רואה בכל יום ואחד טהור שכל הימים של אותו שצוע היו טהורין: **משמשת לאור שלשים וחמש**. שהא ליל סוף שצוע חמישי והוא ליל כניסת שלשים וחמש ויציאת יום ל"ד ושוב אינה משמשת. וטעמא דכולן מפרש לקמן ואמאי נקט הכי י"ג שצועים: **ומטבילין אותה ל"ה טבילות**. משום דטבילה צומנה מוזה וכולהו מפרש לקמן. ומשום הני ל"ה טבילות נקט י"ג שצועים דספק זמן הטבילות משוך י"א שצועים ופלגא די"ב ואידי דלריך לפלגא נקט כולה ואידי דתנא שצוע טמא דהיינו י"ב תנא נמי שצוע י"ג טהור והכי מפרש לקמיהי: **וב"ה פכרי ל"ה**. וטעמיהו מפרש לקמן) ותרייהו סבירי להו טבילה צומנה מוזה: **באחרונה**. כשתפסוק לגמרי ותטהר דלית ליה טבילה צומנה מוזה: **בשלמא שצוע ראשון נו'**. השתא מפרש מיוצתא: **אימר יולדה זכר היא**. וכל יומא ויומא דשצוע ראשון איכא לספוקי דלמא ציוס שצאתה ילדה שעה אחת קודם שצאה לפנינו וכל שצעת הימים האלו הוו שצעת ימי לידה: **שצוע ראשון**. יומא דלתיא לקמן קחשיב בכלל שצוע ראשון: **אימר יולדה נקבה**

היא. וציוס שצאת לפנינו ילדה ומשכי ימי לידה הנך תרתי שצועי: **צווצ**. שמא מתוך י"א יום דימי יציבה ילדה וראתה ג' רלופין ובלא זער דהוה שופי סמוך ללידה וצעיא שצעה נקיים לויצתה. ואע"ג דקא יתבא י"ד נקיים הואיל ואיכא לספוקיהו צימי לידה לא סלקא לה דקסבר ימי לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לספירת יציצתה: **א** **אלא שצוע רביעי**. אי אמרינן רוצ נשים ולד מעליא ילדן האי ולד הוא שהרי הומוקה עוברת: **תשמש**. ואע"ג דהך שצוע קא חזיא שהרי ראשון הוא לשצועים שעוצרים עליה אחד טמא ואחד טהור: **האי דם טוהר הוא**. דאכתי משכי מ' יום דזכר: **לאו משום דלא אזולין בשר רוצא**. ומספקין לה צאל ולד ולית לה דם טוהר וקשה לריצ"ל: **אימר הרחיקה לידסה**. האי דלא יהבינן לה ימי טוהר לאו משום ספק דלאו ולד הוא אלא אימר הרי ימים רצים קודם שצאת לפנינו ילדה וכלו לה ימי הרעתה אצל לענין קרבן מציאה קרבן ונאכל צין קרבה וצין הרחיקה בת קרבן היא מאחר ^(א) דקפדינן ארוצא: **שצוע חמישי דטהור הוא תשמש** ^(ב) **כו'**. ואמאי לא משמשת עד לילי שציעי: ומשנינן **שצוע רביעי**. שראתה בכל יום כל יומא איכא לספוקי לטוף לידה סוף ימי טוהר כלומר אתמול כלו ימי טוהר והיום היא תחלת נדה הילכך יום כ"ח שהוא סוף שצוע רביעי מספקין לה בתחלת נדה וצעיא לממני משצוע חמישי ששה ימים להשלים שצעת ימי נדות ובליל שציעי טובלת ומשמשת שהוא אור לשלשים וחמש משצאת לפנינו וליל שמיני שהוא תחלת שצוע ששי נמי לא משמשת שהשצוע ששי טמא הוא דמוקמינן לה לקמן שהיא רואה מבערב בכל ימי ראייתה מכהאן ואילך לא משמשת לעולם דלילתא שצוע רביעי תחלת נדה היא והששי צימי יציבה והרי היא זבה ושצוע שציעי שהוא טהור תספור לנקיים ואם לא שרואה מבערב היטה משמשת ליל תחלת שצוע שמינית ואע"ג דיכולה לטבול ציוס שציעי שמקלת היום ככולו לענין ספירה [לקמן ג.] אפ"ה לא משמשת ציוס דמוקמינן לה כר"ש דאסר וכן לעולם י"ל בכל שצועים טמאים שלה זהו צימי יציבה ואריכה ו' נקיים וכל שצוע טהור תספור לנקיים אצל שצוע רביעית ממז' אין אתה יכול לספקו צויצה שאין יציבה אלא לאחר נדות והרי זו שצה ג' שצועים טהורים והרביעי הוא דראתה הילכך בתחלת נדה הוא דאיכא לספוקי ולא צעיא למיתב בשצוע חמישי אלא ששה ימים משום ספק יום אחרון של רביעי דמספקין לה בתחלת נדה: **בשערים וחד**. שהוא סוף שצוע שלישית תשמש דהא אפי' קרבה לידתה לילד צוי" ^(א) ציוס שצאת לפנינו כבר כלו ימי טומאה והיום שציעי לנקיים של ספירה וקי"ל דטבילת צו וצבה ציוס צפ"ק דיומא (דף א.) דמקלת היום ככולו הילכך ציוס כ"א תשמש: **ר"ש היא דאמר**. בת"כ ^[מזערע דוצים פרק ט] אסור לעשות כן לשמש וצבה ציוס טבילתה: **שמא תבא לידי ספק**. שמא תראה לאחר תשמיש ונמלא סקמרה כל מניינה דהא לא הוו נקיים כל שצעה ונמנא משמשת וצבה: **לאורסא תשמש**. צליל תחלת שצוע רביעית דקס"ד השתא שאינה רואה אלא ציוס ואף ע"ג דהאי שצוע רביעי טמא הוא מיהו צליל תחלת שצוע אכתי טהורה היא ותשמש הלילה: ומשני **כשראסא מבערב**. וכן היא נהוגה לראות בכל שצוע טמא מבערב: **צלילותא**. בכל לילה ולילה דבכל לילה מספקין לה [שמא] השתא סוף שצעה ללידתה הוא וטבילה צומנה מוזה: **אימר יולדה זכר צווצ היא**. ויום ראשון דשצוע שני אמרינן שמא ^(א) שצעת ימים קודם שצאת לפנינו ילדה ושצוע ראשון הוה ספירה לנקיים ולמחר ציוס תחלת שצוע שני תהא טבילת יציבה וכן כל ימי שצוע שני כל יומא ויומא איכא לספוקי דלמא קצת משצוע ראשון הוי בכלל ימי לידה והשתא כלין ימי הספירה אצל שצוע ראשון לא טבלה ציוס ואף ע"ג דבכל יום איכא לספוקי שמא הרחיקה לידתה והשתא כלין ימי הספירה משום דצעין שצעת ימי הנקיים לפנינו ודאין והוי דקודם לכן ספק הוו נקיים ספק לא הוו והכי מפרש לקמן [ג.] ויום אחרון דשצוע קמא הוה צעיא טבילה משום ספקא דהשתא כלין ימי הספירה ואיכא ו' ספורין לפנינו ולקמן [שס] מתרגלינן דטבילה חדא בשצוע לא קחשיב: **צלילותא אימור יולדה נקבה הואי**. וכל לילה איכא לספוקי האידנא סוף שצועים וליל אחרון מספקין שמא ציוס שצאתה ילדה והשתא כלין ^(א): **שצוע שלישי מטבילין לה ציממא אימר יולדה נקבה צווצ היא**. וכל יומא איכא לספוקי השתא כלין ימי ספירה יום ראשון דלמנא ששה ימים קודם שצאת לפנינו ילדה ושצועים הרי עשרים יום והיום הוי כ"א סקף ספירה הוא ולמחר אמרי' ה' ימים קודם ביאתה ילדה והיום כלים יום אחרון אימר ציוס שצאתה ילדה והיום כלים: **צלילותא**. דשצוע שלישי מטבילין לה ואף ע"ג דליכא לספוקי בשצוע שלישי בסוף לידת נקבה: **צ"ש לטעמיהו דאמרי**. צפ' אחרון [לקמן דף עא:] טבולת יום ארוך דהיינו יולדת שהיא טבולת יום כל ששים וששה שהרי לטוף שצועים היא טבולת ואינה אוכלת בתרומה עד שיכלו ימי טוהר דכתיב [ויקרא יב] בכל קדש לא תגע וקאמרי צ"ש שנריכה לטבול לאור שמונים ואחד שהוא סוף שמונים הילכך כל ליליא איכא לספוקי השתא כלים (עד) שמונים יום מיום שצאת לפנינו ושצוע קמא נמי איכא לספוקי צהרי אלא לא איכפת לן משום דסוף סוף הא קא טבלה בכל ליליא:

מכדי

מסורת הש"ם

א) ולקמן ג. שבת קכא. יומא פתח. ב) ולקמן ג. סו:י. ג) ולקמן עא:י. ד) דף ג:י. ה) גסא. ו) נפי לקמן ג:י. ז) י"ל דסמיקן, ח) בס"א: כוזה, ט) ס"א ששה, י) בס"א: טסף: שצועים.

מוסף רש"י

ובאה ריקנית. ואינה יודעת מתי ילדה (שבח קכא). שלשים וחמש. טבילות, לספק ד' טבילות שעליה, טבילת זכר לו' או טבילת נקבה לשצועים ובלילה, או שמה יולדת זכר צווצ ואריכה אף טבילת זבה ציוס שצעה לספורים שלה, או יולדת נקבה צווצ היתה, ומשום דלא ידעינן מתי ילדה ואימתי מטי זמן טבילה דידה, מלרקינן לה טבילה כל לילה וכל יום שיש לספוקי זומן טבילתה (שם). דדה לטבילה שתהא באחרונה. לסוף ספורים של נקבה, דהיינו לסוף של שצועים, שאם ילדה נקבה צווצ טמאה שצועים ללדתה, ולא נקיים בטביל הציבה, ולא וטבילתן טבילה צומנה מוזה (שם). שמא תבא לידי שצועים, שמא תשמש צו ציוס ותראה מיד לאחר תשמיש ונמלא סוקמרת כל שלפניה וטבילתה פסולה (דקטון 100:). טבולת יום ארוך בעי טבילה. לתרומה מפני שצולת יום ארוך היא והסוקה דעתה מן התרומה, ואם ישראליה היא טובלת לציאת מקדש (דקטון עא:).